

„Sepärrast lahkusisse assi ikka kergem on,
„kui jummalaga — jätmine ärra jädäb.
„Meie mõttest ta ellades ei lahku —
„olgo need temma saatjad.“ Ja nenda räs-
kide, astus ta Willemi ette, ja ütles: „poeg!
„sa nääd, kuidas meie süddamed nutwad sin-
„no pärrast, agga sa lähhad aulikko asja
„peäle wälja, sest igga sõddamies on illema
„Wallitseja kässo hoidia. Ärra teota sepär-
„rast mitte sedda nimme, mis sa kannad, et
„Jummal sind aitaks kätte pärrida, mis lair-
„matta teniale on seatud — Suur Jummal!
„olle meie lapse juhataja ja wahwasta tem-
„ma süddant — Amen! Amen! Ja keik
„nuusid ja ütlesid: „Amen! Amen!“ — ja
„pühha wait — ollemine jäi keikide peäle.
„Sest, kui waimjed sümapilgud kät, mis hea
„inimenne weel meie jures on, siis pühhad
„mõtted a-a oad werd kema, ja se, kes peab
„lahkuma sejab meie ees, kui au-üllekön-
„naga ehhitud. Nenda seisis Willem seal
„kui isja ütles: „no mo poeg, wotta lahku-

„misse karrikat wasto — hobbofed on wal-
„mis!“

Süis langes Willem isja kaen'a — loi-
teise käega ümber emma, ja kui ta nende rin-
nul nutnud, langes ta Eiso kaenla — ja siis
wendade ja õddede kaenla — ning jättis kei-
gile jummalaga — keras siis jälle Eiso pole,
ja kuivatas ommad silmad temma sidi rin-
na rätikto sisse, mis ta temmale anniks olli-
tonud, üteldes: „nähid ma enam ei nutta!“
Ja siis ta läks — ja keik teised oue peäle tag-
ga järrele. Algga, wantri peäle minnes, ta
watis jälle taggasi ja ütles: „Eisut arge jätke
mahha!“ — Ja keik wastasid, kui üh-
hest suust: meie kallis laps, meie kal-
lis õdde peab ta ollema! — need sammad
ta weel kulis, kui wantri soitia temmaga
ouest wälja aias. Ja Ardo Jaan tõstis
ommad käed süis taewa pole ülles, ja ütles:
„oh se on kallis assi, se lotus Jummal peä-
„le! kas ellame, ehk surreme, ikka Lemma
„armo tiwad meid katwad — kas name
„sedda enam, ehk näggematta — seal ted-